

Naše první Čáry v naší vesničce a naše vlastně první uvedení do společnosti tady.

Kurvavírus společenským akcím nenahrával, takže jsme byli místně nesocializovaný a já se těšila, až dojde na to, že se půjdem prostě představit. Furt jsem sousedku Olinku bombardovala dotazama, ešivá se někdy zase jednou bude pořádat ta pouť u toho kostelíčka a jiný podobný záležitosti a když jsme byli návštěvou na narozeninový oslavě její babičky, moc mě bavilo poslouchat, jaký to bylo a bývalo a jak chodívala na poutě s kamarádkama jako dítě i do vedlejších vesnic a tak.

No a! Konečně jsem se dočkala. Olinka mi nadšeně oznámila, že se budou pořádat Čarodějnice a já se začla těšit skorem, jako když máme jet na koncík (mimochodem, ten už se taky blížííí!) A když se přiblížily samotný Čáry, připomněl nám to i rozhlas, kterej pochopitelně máme a mě to děsně baví tyhle hlášení. Je to náhodou fajn. Dozvíte se, kdy se bude svázet odpad, co zásadního se děje a taky si poslechnete třeba koledy. To v Prahé nejni. No a takže jsem se mohla chystat.

Což neobnášelo zkušební startování koštěte, ale to, že jsem se rozhodla upéct nějaký zápisný. Bylo mi jasný, že těžko upeču pro celou vesnici □, ale pro ty, co budou točit to pivo a limošky a připravovali to tam, by se mohla šiknout nějaká dobrůtka. A nejlíp slaná. Takže jsem pořídila listový těsto, sáhla do špajzky pro můj domácí kečupek a zavařený kapary /ty teda nejsou domácí, to se přiznám □ / a do lednice pro šunku s balkánem a pustila se do díla.

Brtnikovi jsem enem oznámila, že večer jdu na Čarodějnice dolů do vesnice a nepočítala s tím, že by šel taky. Von nejni družnej a navíc pořád usilovně pracuje. Ovšem překvapil a pravil, že se přidá. □ Noo, to jsem čuměla teda jako. A měla hlavně velkou radost. Za á) proto, že je dobrý, abychom tam prostě zašli oba a fakt se tak nějak uvedli do společnosti, když tam bude spousta lidí a za bé) proto, že si prostě užijeme taky něco jinýho než stavbu, venčení a pivo dole v hospůdce. Ne, že by mi to nestačilo, mně to stačí, jemu taky, nepotřebujeme a neprahneme po já nevím čem, ale prostě je dobrý, aby hlavně on vypnul a vypadnul a měl něco úplně novýho, jinýho a nemusel se v ten čas zaobírat stavbou.

A že teda neměl moc příležitostí se něčím zabývat □ . Protože ledva jsme došli na koupaliště, kde plála fatra, ohýnek na opékání buřtíků a byl stánek s pivem, kde jsem k radosti a uznání těch, kteří ho obsluhovali, předala při objednávce piva svoje zápisný, přihlásila se k nám s

radostí hnedle paní sousedka přes silnici šikmo odnaproti. A hned jsme začali klábosit. Netrvalo to dlouho a došlo na tykačku. A netrvalo to dlouho a přišla Olinka, pak i její syn.... aby se pak přidal pan starosta a povídalo se u píva. A že pak zajdem na panáka, pravil. Což mě potěšilo. Nikoliv z důvodů alkoholických, neb tvrdej jen výjimečně a rozhodně ne v kombinaci s dalším alkehúlem, ale proto, že to pro mě byl signál, že sem patříme. A to je pro mě děsně důležitý. Já nechci žít jen na vesnici, já chci s tou vesnici prostě žít, být její součástí.

Během večera jsem pak mluvila ještě s dalšími lidmi, stejně jako Brtník, když se zapovídal s chlapama a bylo to.....prostě bájo. Přesunuli jsme se pak na chvíli spolu s Brtníkem k tý obří vatře, co hořela a tam jsme se zase zapovíдали s paní pošmistrovou a bylo to šécko tak nádherně báječný!! Byl bezmračný večer a člověk mohl počítat hvězdičky, koukat do ohně a užívat si společně s ostatníma báječný večer. Je skvělý někam patřit, někde zapustit kořeny. To mi ve městě nešlo prostě. Krz ten asfalt mi ty kořeny nezapouštěly a nezapouštěly. Zato teď se teda rozjely.

Koukali jsme na děti, který tam přes pokročilou hodinu pobíhaly ve svornosti a já si vzpomněla, jak jsem jako malá jezdila k tetě se strejdou na chatu a tam se dělaly právě skvělý, skvělý Čarodějnice. Byla opravdová vatra, přes kterou se pak skákalo a kolem nás na kopcích plály další vattry a noc byla taková tajemná a jiná. Aspoň já jsem to tak vnímala. A teď jsem po sto letech od dětství mohla zažít něco podobného.

Byly to báječný Čáry a já doufám, že stejně báječná bude Pouť, která bude taky zanedlouho a já se na ni děsně těším.